

2. STUDIJA

„VRIJEME SVRŠETKA“ ILI „DAN NJEGOVE PRIPREME“ —DAN. XI—

Vrijeme Svršetka—Njegov Početak, A.D. 1799—Njegov Kraj, A.D. 1914—Što Treba Biti Pripremljeno, i Cilj—Povijest Svijeta Proročanski Praćena kroz Njegove Glavne Vladare—Od 405 pr. Kr. do Ovog Dana Pripreme—Početak Vremena Svršetka Sigurno Označeno, ipak Bez Imena ili Datuma.

„VRIJEME SVRŠETKA,“ razdoblje od sto i petnaest (115) godina, od A.D. 1799 do A.D. 1914. je posebno označeno u Svetom Pismu. „Dan Njegove Pripreme“ je drugo ime dato tom istom razdoblju, zato što u njemu opći porast znanja, rezultirajući u otkrićima, izumima, itd. utire put dolazećem Mileniju milosti, pripremajući mehaničke uređaje koji će uštedjeti rad, i dati svijetu u cjelini vrijeme i udobnost, koji će pod Kristovom vladavinom pravednosti biti blagoslov svima i pomoći u ispunjavanju zemlje sa spoznajom o Gospodinu. To je također dan ili razdoblje pripreme u jednom drugom smislu; kroz povećanje znanja među masama, dajući svima okus slobode i luksuza, prije nego je uspostavljena Kristova vladavina da ispravno vlada svijetom, ti će blagoslovi postupno postati sredstva moćnih i rezultirat će sa podizanjem masa i svrgavanjem udruženih Korporacija, itd., s kojima će također pasti i sve sadašnje zemaljske vlasti, civilne i crkvene. I tako je

sada prisutan dan pripreme (kroz takvo svrgavanje) za uspostavu sveopće vlasti Kraljevstva Božjeg za koje se dugo molilo.

Posljednjih četrdeset godina Vremena Svršetka je nazvano „Kraj“ ili „Žetva“ Evanđeoskog doba, kako čitamo, „ŽETVA je SVRŠETAK svijeta.“ (Mat. 13:39) Mi ćemo za kratkim pokloniti posebnu pažnju prorečenom općem karakteru i događajima ovog razdoblja, dok smo posebna obilježja žetve, međutim, ostavili za iduće poglavlje.

Iako smo našu informaciju koja ističe datum tog razdoblja dobili iz Danijelovog proročanstva, mi znamo da on nije razumio ništa u svezi toga, kao što je i rekao: „Čuh ali ne razumjeh.“ (Dan. 12:8) U odgovoru na njegova tjeskobna raspitivanja bilo mu je rečeno da su riječi bile zatvorene i zapečaćene sve *do* Vremena Svršetka. Iz toga slijedi, da nitko nije mogao razumjeti proročanstvo prije 1799; i prije nego završimo pokazat ćemo da proročanstvo ukazuje da ga se neće *po eti* shvaćati prije 1829, a niti da neće dosegnuti jasno razvijanje sve do 1875 godine.

Jedanaesto poglavlje Danijelovog proročanstva je posvećeno tim značajnim događajima koji vode do tog razdoblja, Vremena Svršetka, dok poglavlje XII vodi odatle do Kraja ili Žetve. Istraživači proročanstva će zapaziti poseban način na koji je datum početka Vremena Svršetka dan—način značajan ne samo po svojoj točnosti u određivanju datuma, nego također i po svom sakrivanju, sve do vremena koje je određeno da ga se razumije. I nakon što je ta vremenska točka tako posebno označena u poglavlju XI, bez da je navedeno ime i datum, poglavlje XII proizvodi tri vremenska razdoblja, 1260, 1290 i 1335 proročanskih dana, koji potvrđuju i ustanovljuju lekciju poglavlja XI, da je početak Vremena Svršetka bilo godine 1799.

I premda se, poglavlje XI dotiče nekih od najistaknutijih

likova i događaja u povijesti, kao što ćemo pokazati, ipak njegovo je svjedočanstvo još uvijek zapečaćeno za vrlo mnogo istraživača proročanstva zato što je *središnja tema* u proročanstvu, a o kojoj puno ovisi, već imala navodno ispunjenje. Ovaj način pokrivanja ili skrivanja proročanstva sve do određenog vremena kad treba biti otkriveno nipošto nije neuobičajeno. I neki su se istraživači proročanstva u prošlosti osjećali toliko sigurnima da se je ta središnja tema već ispunila, da u našim Engleskim Biblijama, opća verzija, marginalna bilješka glasi—„Ispunjeno 171 do 168 Pr.Kr.“ Odlomak (Dan. 11:31) glasi, „I mišice će stajati na njegovoj strani, i oskvrnut će svetište snage, i ukinut će svagdašnju [doslovno *stalnu*] žrtvu i postaviti grozotu koja pustoši.“

Tvrdi se da je to proročanstvo bilo ispunjeno po Antiohu Epifanu, Sirijskom kralju, kada je on nasilno ušao u Jeruzalem i zaustavio žrtvovanja Bogu u Hramu, u postavio u hramu idol Jupitera Olimpa.

Ovo naizgledno ispunjenje proročanstva je dovoljno da zadovolji površnog istraživača, zadovoljnog da vjeruje u ono što mu je rečeno; i to prouzročuje da gubi zanimanje za proročanstvo kao jedno koje je ispunjeno u dalekoj prošlosti i nije mu od posebnog interesa. Međutim gorljivi će istraživač zapaziti da je bilo prorečeno (14 redak) da će nasilnici iz Danijelovog naroda *pokušati* ispuniti viziju (ili je naizgled ispuniti), ali im neće uspjeti; i nadalje, da je Vrijeme Svršetka bilo točno određeno vrijeme (redak 35); i da se puno i ispravno tumačenje ne bude imalo sve *do tada*. Stoga takvi neće očekivati ispravna tumačenja iz prošlosti. I niti će pažljivi istraživač previdjeti činjenicu da je naš Gospodin skrenuo pažnju na to proročanstvo dvjesto godina nakon njegovog navodnog ispunjenja, i rekao nam da očekujemo njegovo ispunjenje u *budu nosti*, rekavši, „Kada dakle ugledate

[budućnost] grozotu pustoši, gdje stoji na svetome mjestu.“ (Mat. 24:3,15) Naš je Gospodin čak dodao upozorenje, da bi smo trebali obratiti pažnju, i ne biti u zabludi što se tiče stvarne grozote, rekavši, „tko čita, neka razumije.“

Vjerujemo da su dokazi predstavljeni u prethodnom svesku razjasnili činjenicu da je veliki Papinski sistem grozota pustoši koja je stoljećima pustošila i svijet i Crkvu, u ime Kristovog kraljevstva. Zaista dugo je „stajala na svetome mjestu“—u hramu Božjem, Kršćanskoj Crkvi. Hvala Bogu za prednost viđenja njenih odvratnih karakteristika sve jasnije, da možemo pobjeći od svih njenih pogreški. Hvala Bogu da su njeni dani odbrojani, i da će očišćeno svetište (Dan. 8:14) uskoro biti uzvišeno i ispunjeno sa slavom Božjom.

Sa ovim uvodom, mi nastavljamo razmatrati Danijela XI po redu.

Drugi redak počinje sa Medo-Perzijskim carstvom, čiji je četvrti i posljednji kralj bio Darije III Kodoman.

Moćan kralj iz 3 retka je Aleksandar Veliki, iz Grčke, glede kojega ćemo čitati sa zanimanjem sljedeći komadić povijesti od Willarda. On kaže:

„Napavši Judeju, Aleksandar Veliki je poslao mandat u Jeruzalem da opskrbi njegovu vojsku sa zalihamama i vojnicima. Jaddus, tada prvosvećenik, vratio mu je odgovor, da se on zakleo na vjernost kralju Perzije, i da ne može to poništiti sve dok je on živ. Aleksandar, čim je dovršio sa opsadom Tira, marširao je prema Jeruzalemu da se osveti za to odbijanje. Upoznat s njegovom namjerom, i posve u nemogućnosti boriti se s njim, prvosvećenik je u svojoj tjeskobi povikao prema nebu za zaštitu. Poučen u viziji po noći, on je otvorio vrata grada i posuo po putu cvijeće. Obukavši se u prekrasne haljine Levitskog svećenstva, izšao je u susret osvajaču, slijedili su ga svi svećenici obučeni u bijelo. Aleksandar mu je došao u susret, naklonio mu se i iskazao mu štovanje. Upitan od svog zapanjenog prijatelja

zašto bi se on, kojega drugi štuju, trebao pokloniti prvosvećeniku, on je odgovorio, „Ja ne štujem njega, nego Boga čiji je on sluga. Prepoznao sam ga, čim sam vidio njegov običaj, da je to isti onaj kojeg sam video u viziji u Makedoniji, kada sam razmišljao o osvajanju Perzije; i on mi je tada zajamčio da će njegov Bog ići preda mnom i dati mi uspjeh.“ Aleksandar je zatim zagrljio svećenike, hodao s njima i ušao u Jeruzalem; gdje je na najsvećaniji način prinio žrtve u hramu. *Prvosvećenik mu je zatim pokazao Danijelovo proročanstvo, i protumačio mu ga da predskazuje da će on svrgnuti Perzijsku silu.*“

Premda je Aleksandar osvojio svijet u kratkom periodu od trinaest godina, kraljevstvo se nije nastavilo kao jedne nacije u njegovoj obitelji nakon njegove smrti, nego je bilo podjeljeno između njegova četiri generala i razlomljeno u djelove općenito, kako je navedeno u retku 4.

Zapazi ovdje podudarnost ovog proročanstva s onim iz Dan. 8:3-9,20-25. Ovdje je pokazano da iz jednog od podjela Aleksandrovog carstva (usporedi retke 8,9 i 21) treba izići „mali rog“ ili sila, koja će postati nadasve velika. To se očito odnosi na Rim, koji je postao moćan na ruševinama Grčke. Od toga što je bio beznačajan podanik čiji su se ambasadori požurili priznati Grčku premoć, i što je postao *djelom carstva* kod nogu Aleksandra Velikog, Rim se postepeno uzdigao na položaj nadmoći.

Povijest koja je ispričana u nekoliko riječi u Dan. 8:9,10 je povezana sa detaljnijim poglavljem 11:5-19. U tom detaljnijem izještaju, o Egiptu se govorilo kao o *Kralju Juga*; dok su *Grci, i poslije Rimljani*, njihovi nasljednici u sili, ili novi rog iz Grčke, označeni kao *Kralj Sjevera*. Utkana između tih, povezana sada s jednim sada s drugim, je povijest Božjeg naroda—Danijelovog naroda—u čiji je konačni blagoslov, kako je Bog obećao, Danijel vjerovao. Zamorno je i nije neophodno pratiti tu povijest u njenim mnogim detaljima

sukoba između Aleksandrovih generala i njihovih nasljednika, sve do retka 17, koji se odnosi na Kleopatru, kraljicu Egipta. I budući se svi slažu do tud, ne trebamo ići dalje u prošlost.

Kod retka 18 oni koji tvrde da se redak 31 odnosi na Antioha Epifana nastavljaju primjenjivati proročanstvo na male svađe i borbe između Seleuka, Filopatera, Antioha Epifana i Ptolemeja Filomatera sve do kraja poglavlja—kako su se Židovi bili navikli primjenjivati. Židovi, nastavljajući to tumačenje poglavlja XI, imali bi jake razloga za očekivati skoro izbavljenje od Mesije; i tako čitamo da je u vrijeme rođenja našeg Gospodina „sav narod bio u iščekivanju“ njega, i kroz njega, njihovog izbavljenja od Rimskog jarma. Međutim od retka 18 pa nadalje, mi koji vidimo pravu „grozotu,“ odvajamo se od njih, i razumijemo da se proročanstvo dotiče samo istaknutih likova sve do Papinstva; i zatim, dotičući se njega i identificirajući ga, prelazi na kraj njegove moći da progoni, i obilježavajući taj datum sa detaljnim izvještajem o jednom od najistaknutijih povijesnih likova—Napoleona Bonapartea.

Ali netko može pitati, zašto ta promjena svojstvene metode prethodnih redaka, da se dotiče samo istaknutih povijesnih likova? Mi odgovoramo, to je bilo dijelom Božje metode zapečaćivanja i zatvaranja proročanstva. Osim toga, sve u proročanstvu je bilo tako uređeno da ne spotakne Izrael kod prvog dolaska. Da su detalji i pojedinosti od dvadeset stoljeća bili rasprostrti kao što je to proročanstvo sadržavalo u recima 3 do 17 ovog poglavlja, tada bi bilo dugo, zamorno i izvan shvaćanja; i dalo bi Židovima i ranoj Kršćanskoj crkvi ideju o duljini vremena prije nego je Kraljevstvo Božje trebalo doći; a to nije bila Božja namjera.

Nastavljajući dakle dalje, mi shvaćamo da se reci 17-19 primjenjuju na vremena i događaje u koje su bili uključeni

Marko Antonije i Kleopatra, kada je Antonije pao, i Egipt („Kralj Juga“) bio progutan od Rimskog carstva. Redak 20 mi primjenjujemo na Augusta Cezara, koji je bio poznat po svom sistematskom skupljanju velikih poreza od svih vazalnih nacija, i iznudjivanje poreza od kojih, u Judeji i po cijelom tadašnjem civiliziranom svijetu, je bilo zapaženo u Svetom Pismu u povezanosti s rođenjem našeg Gospodina. (Luka 2:1) Izjava, „U one dane izide odredba cara Augusta da se popiše sav svijet,“ vjerno odgovara opisu—„zatim će namjesto njega ustati jedan koji će u *slavu kraljevstva dizati poreze.*“ Ovaj posljednji opisa također se točno uklapa; jer razdoblje vladavine Augusta Cezara je u povijesti poznato kao *najslavnija* epoha velikog Rimskog carstva, i nazvano je „zlatnim dobom Rima.“

Drugi prijevod retka 20 glasi: „i na mjesto će njegovo ustati jedan koji *kroz krasno kraljevstvo šalje onoga koji prikuplja danak.*“ Ovo se čini se posebno primjenjuje na Palestinu, i uklapalo bi se točno u Lukin izvještaj. Obje primjene su točne: Bilo je to slavno vrijeme Rimskog Carstva, i sakupljači poreza bili su poslani kroz zemlju Palestinu—krasnu zemlju kraljevstva. Osim toga, treba napomenuti da je August Cesar bio prvi vladar koji je uveo u svijet *usustavljenio* oporezivanje.

Čitamo nadalje o tom istaknutom vladaru—„no on će u nekoliko dana biti uništen, ali ne u srdžbi, ni u boju.“ O Augustu Cezaru je napisano da je umro mirnom smrću, dok je njegov prethodnik i njegovih sedam nasljednika u carskoj moći umrlo nasilnom smrću. On je umro unutar nekoliko godina nakon što je dosegnuo vrhunac svoje moći i „*kroz krasno kraljevstvo poslao onoga što prikuplja danak.*“

Redak 21 prikladno opisuje Tiberija Cezara, Augustovog nasljednika: „Namjesto njega ustati će jedna opaka osoba kojoj

neće dati kraljevsku čast; no on će doći miroljubivo i laskanjem će se domoći kraljevstva.“ Zapazimo ovdje kako se povjesni izvještaj slaže sa gornjim proroka.

White kaže: „Tiberije je bio pedeset i šest godina star kad je uzašao na prijestolje, *ispovijedaju i veliku nespremnost* da preuzme na sebe njegove važne brige...Sve ograničenje sada je bilo uklonjeno, tiranin se tada prepustio svojim okrutnim i osjetilnim strastima.“

Willard kaže: „On se isprva pretvarao i činilo se da vlada sa umjereniču; ali maska je ubrzo pala...Senat, kojem je on prenio sva politička prava naroda, postao je degradiran, i tako je sluganski kaznio njegove postupke i prinio kad trajnog laskanja čovjeku koji je ispunio njihove ulice s krvlju. Pod upravom tog *najprezrenijeg* od svih ljudi, naš Gospodin Isus Krist bio je razapet u Judeji.“

Te se slike točno uklapaju u prorokov opis, i nadalje su potvrđene sa sljedećim retkom—22. „Mišicama potopa bit će oni [svi protivnici] pred njim otplavljeni i razbijeni; jest, i *knez saveza*.“ Ova posljednja izjava se čini nepogrešivo odnosi na našeg Gospodina Isusa, koji je, kao što je gore povjesničar naveo, bio razapet pod upravom Tiberija po njegovom predstavniku, Pilatu, Rimskom upravitelju Judeje, i po Rimskim vojnicima.

„Nakon što sklope savezništvo s njim, [Senat ga priznaje kao cara] on će djelovati prijevorno; jer će uzaći i s malim će narodom ojačati. [Tiberije je organizirao *Pretorijansku stražu*, isprva 10 000, kasnije ih je udvostručio. Taj mali narod, kao carska straža, stalno je bio u Rimu pod njegovom kontrolom. On je s njima pobudio strahopoštovanje kod naroda i senata, ukinuo popularne izbore, skupove itd.] Miroljubivo će ući u najplodnije dijelove pokrajine i učiniti će ono što nisu učinili ni njegovioci ni

očevi njegovih otaca; među njima će rasuti grabež, pljen i bogatstvo: jest, neko vrijeme smisljat će i osnove protiv utvrđenih mjesta.“ (reci 23,24)

Politika i Augusta i njegovih nasljednika je bila miroljubivo sačuvati vlast nad prethodno zadobivenim područjima, umjesto da dalje nastave sa osvajanjima; i da bi u tome uspjeli, njihova je politika bila *dijeliti* pljen dajući mjesnim upraviteljima, čast i autoritet, a čiji je položaj opet bio napravljen takvim da ovisi o sačuvanju reda u njihovim provincijama, o njihovoj vjernosti Carevima i brzom prikupljanju poreza. Oni više nisu, kao isprva, slijedili politiku pustošenja i pljačkanja svijeta samo da donose pljen kao trofeje u Rim. S takvom diplomatskom politikom, s takvim „*rasipanjem grabeža*,“ Rim je sada vladao svijetom mnogo potpunije i s većim prestižom nego kada su njegove vojske isle ovamo i onamo.

Trebalo bi priznati da iako je proročanstvo opisalo do u pojedinosti, i u slučajevima Augusta i Tiberija individualiziralo izvještaj, ipak to je samo bilo sredstvo do cilja. Cilj kojeg je trebalo ostvariti je obilježiti vrijeme prijenosa univerzalne vlasti, sa Grčke na Rim, sa četiri Aleksandrova generala, koji predstavljaju četiri podjele tog carstva („četiri roga“ Grčkog „jarca“ spomenutog u Danijelu 8:8), na Rimsko carstvo koje je u to vrijeme bilo a i prije dio Grčke. Ova četiri generala koji su naslijedili Aleksandra Velikog nisu ništa manje izrazito obilježena u povijesti nego u proročanstvu.* Povjesničar+ kaže:

„[Grčko] carstvo je sada bilo razdijeljeno na četiri dijela, i jedan dio bio je dodjeljen svakome od generala koji su oformili ligu. Ptolemej je preuzeo kraljevsku moć u *Egiptu*; Seleuk, u

*Podjela između tih četiri je izrazito navedena u Dan. 8:8 i 11:4,5.

+Willardova Opća Povijest, C100

Siriji i Gornjoj Aziji; Lizimah, u Trakiji i Maloj Aziji sve do Taurusa; i Kasandar je uzeo svoj udio u Makedoniji.“

U toj podjeli Italija je pripala Kasandrovom dijelu, što je bila sjeverna podjela, označena „Kralj Sjevera,“ dok je Egipat bio južna podjela, ili „Kralj Juga.“ Utjecaj Rima je postepeno prevladao, i komad po komad teritorija kojeg su izvorno držali Seleuk, Lizimah i Kasandar bili su dovedeni u pokornost Rimu, koji je bio dio sjeverne podjele, i jedino je ostao Egipat, južna podjela. Taj kralj juga, Egipat bio je pokoren moći sjeverne podjele, kako je gore navedeno, u daima Kleopatre, Antonija i Augusta Cezara, dijelomice voljom Kleopatrinog oca, koji je umirući dok su mu djeca još bila mala, ostavio kraljevstvo pod zaštitom Rimskog Senata, i dijelom porazom Marka Antonija. Na neko vrijeme, „Kralj Juga,“ Egipat, zaista je bio dosta moćan kao i „Kralj Sjevera,“ Rim. Povjesničari nam kažu da je „bio najveći trgovački narod koji je tada postojao“; da je imao „33 000 gradova“; i da je njegov godišnji prihod „bio izračunat na 14 800 srebrnih talenata,“ što je oko 20 000 000 USD.

Prepoznajući smisao i izgled proročanstva, mi ne bi smo trebali očekivati detaljne, personalizirane izvještaje o monarsima tih kraljevstava, nego bi smo pod „Kraljem Sjevera“ mi trebali podrazumjevati predstavnika Rimskog carstva, i pod „Kraljem Juga“ predstavnika Egipatskog kraljevstva. Imajući na umu to objašnjenje nastavljamo s proročanstvom.

Redak 25: „Velikom vojskom podići će [Rim] svoju snagu i svoju hrabrost protiv kralja juga. I krenut će kralj juga [Egipat] u boj s vrlo velikom i moćnom vojskom, ali neće odoljeti: jer će oni [prijevarno] smišljati osnove protiv njega.“

Od godine 30 pr.Kr., kada je August Cezar učinio Egipat Rimskom provincijom, nikakva se neprijateljstva nisu dogodila između dvije zemlje sve dok kraljica Zenobija, potomak Kleopatre, oko 269 A.D. nije zahtjevala i iskazivala upravu nad njim. Njena je vladavina bila kratka; Aurelijan, Rimski car, pokorio ju je 272 A.D. Povjesničar kaže: „Sirija, Egipat i Mala Azija priznali su vlast Zenobije, Kraljice Palmire. Međutim ona se morala nositi sa superiornijom silom carstva i vojnom vještinom prvog zapovjednika tog vremena. Ipak, Aurelijan piše o njoj, „Rimski narod govori s prezirom o ratu, kojeg vodim protiv žene. Oni su u neznanju i o karakteru i o slavi Zenobije. Nemoguće je opisati njene ratoborne pripreme i njenu očajnu hrabrost.“ Firmus, Zenobijin saveznik u Egiptu, brzo je bio poražen i pogubljen, i Aurelijan se vratio u Rim prekriven s čašću i s velikim bogatstvom kako je opisano u retku 28—„Tada će se on vratiti u svoju zemlju s golemim bogatstvom, a srce će njegovo biti protiv svetog saveza; i izvršit će [različite] pothvate i vratiti se u vlastitu zemlju.“

Kao dokaz bogatstva kojeg je skupio, zapazite izvadak iz Gibonovog izvještaja o njegovom maršu pobjede kroz ulice Rima. On kaže:

„Bogatstvo Azije, oružje i zastave osvojenih zemalja, veličanstvena plata i ratna odora Sirijske kraljice, bili su izloženi i u točnoj simetriji ili vještom neredu...Prekrasan lik Zenobije bio je svezan u lance od zlata; rob je podržavao zlatan lanac koji je okruživao njen vrat, i ona je gotovo klonula pod nepodnošljivom težinom dragulja. Ona je idući pješice prethodila veličanstvena kola u kojima se je jednom nadala ući kroz vrata Rima.“

U vezi Prorokove izjave, da se njegovo srce po njegovom povratku bude okrenulo protiv svetog saveza [Kršćanstvo], Mošeim kaže:

„Aurelijan, premda neskromno predan idolopoklonstvu, i posjedujući jaku averziju prema Kršćanima, ipak tokom četiri godine nije osmislio nikakvu mjeru da im naudi. Međutim u petoj godini svoje vladavine, bilo iz svog vlastitog praznovjerja, ili potaknut praznovjerjem drugih, pripremio se da ih progoni: i, da je pozivio, toliko je okrutan i nemilosrdan bio njegov stav, i toliko je puno bio pod utjecajem svećenika i štovatelja bogova, da bi njegovo progonstvo bilo još okrutnije od bilo kojeg od prethodnih. Međutim prije nego su njegovi novi ukazi dostigli sve provincije on je bio ubijen; i stoga je samo nekolicina Kršćana patila zbog svoje pobožnosti pod njim.“*

Ovaj progonilački duh protiv Kršćanstva očitovao se *nakon njegovog povratka* sa osvajačkog pohoda, kako je i ukazano u proročanstvu. Aurelijan je bio štovatelj sunca, i on je svoju pobjedu nad Zenobijom pripisao suncu; i odmah je nakon pobjede popravio veličanstveni hram, posvećen suncu, kako bi priznao tu milost. Budući su Kršćani smatrali sunce nedostojnim obožavanja, pretpostavlja se da je njihovo odbijanje da učestvuju u tom štovanju sunca bilo provokacija njegovog iznenadnog i nasilnog protivljenja.

Redak 26: „Jest, uništiti će ga oni koji se hrane obrokom od njegova jela, i njegova će vojska preplaviti; i mnogi će pasti pobijeni.“ Aurelijana su ubili njegovi vlastiti generali; njegova je vojska bila uspješna, iako su mnogi pobijeni.

Redak 27 se ne primjenjuje na Rim i Egipat, nego na *dva kralja* ili *sile* u Rimskom carstvu—Carska je snaga postepeno odumirala, a svećenička je snaga polagano dolazila u život i ambicija. Svaki je tražio koristiti drugoga za svoje vlastite sebične ciljeve, pritom negirajući takve planove. On glasi: „U oba ta kralja srca će biti sklona činiti zlo, i govorit će laži za istim stolom; ali neće uspjeti [tada], jer će svršetak ipak biti u vrijeme koje je određeno.“ Ili da izrazimo misao malo više jasnije, bilo je određeno izvjesno razdoblje od 1260 godina od

Boga kao duljina Papinske progoniteljske moći; stoga savez ili liga između svećenstva i civilne vlasti „nije uspjela,“ tada, zato što bi 1260 godina brojanih od tog datuma dovele „svršetak“ prerano; stoga je to moralo biti odloženo, ili zadržano, i dopušteno da dođe postupno propadanjem carstva u Italiji. Mi vidimo na stranicama crkvene povijesti planiranje Kršćanskih biskupa da se dočepaju *mo i* u Rimskom carstvu; i očigledno su carevi mnogo međusobno raspravljali bi li im bilo na korist da priznaju novu religiju. Očito je Konstantin jednostavno ispoljio u djelu, u zrelijim vremenima, ono o čemu su drugi manje ili više razmišljali. Međutim čak je i Konstantin bio spriječen raspoloženjem ljudi od toga da ostvari odjednom i onoliko brzo koliko je htio željeni savez snaga crkve i države.

Mi gledamo na retke 29 i 30 kao na umetak, ubačen da sakrije značenje na neko vrijeme prekidajući redoslijed pripovijesti, i vjerujemo da se primjenjuje na tada u daljoj budućnosti sukob između predstavnika Rimskog carstva i Egipta. Nikakav sukob između njih neće se dogoditi izuzev jednog, i to će biti *upravo u „određeno vrijeme“*—vrijeme svršetka, 1799. Iz tog ćemo razloga ostaviti razmatranje tih redaka sve do razmatranja posljednje bitke između njih, kako je to detaljnije opisano u recima 40-45.

Redak 31 se povezuje sa misli iz retka 27, i mi to prepoznajemo kao ukazivanje na više uspješniju od dvije sile Rimskog carstva—Papinstvo. Prativši povijest kroz značajne pojedinačne vladare sve do Aurelijana, i predstavivši nam dvije neprijateljske vlade—civilnu i crkvenu—koja je ustala ubrzo poslije, kao sljedeće je istaknuto dominacija Papinstva, njegov karakter i njegovo djelo, u povezanosti sa Božjom istinom i Crkvom—bio je predstavljen kao jedan kralj ili sila, bez obzira na njegove različite i mjenajuće pape ili poglavare. Mi znamo da je u borbi između civilnih i vjerskih vladara Papinstvo bilo

pobjedonosno; i proročanstvo glasi, „I mišice će stajati na njegovoj strani [ili „ustat će mišice koje on šalje“—NS], i oskrnut će svetište snage, i *ukinut e svagdašnju žrtvu* i postaviti *grozotu koja pustoši.*“

Mi ovo tumačimo da znači, da premda niti crkva niti civilna moć nisu uspjeli u gutanju jedno drugog, a što se u jednom trenutku činilo mogućim, ipak „mišice“ su ustale, koje su onečistile temeljna načela i civilne vladavine i također prave religije. „Svetište snage,“ svete oblasti civilne vlasti, koje je na neko vrijeme Bog predao Paganima, kraljevstvima ovog svijeta, bilo je ugroženo od onih u Crkvi koji su žeđali za sadašnjom vlašću, i koji su na svaki način tražili domoći se civilne vlasti za pomoć *njihovih* crkvenih planova; i svetište Božje (njegovo sveto prebivalište—Crkva) bilo je oskvrnjeno i degradirano sa upornim nastojanjima tih „mišica“ da steknu vlast sa civilnim vladarima, i broj, i utjecaj na ljude. To je bilo Papinstvo u embriju, spletka reći da se postavi na vlast kao svećeničko carstvo.

Ne čudimo se da te tvrdoglave „mišice,“ zanemarivši Božji plan, koji predviđa našu *sadašnju* podložnost „vlastima“ (koje su određene od Boga za naše sadašnje kušanje i našu pripremu za *budu e* uzvišenje u moć, slavu i vlast nad svijetom) i odlučivši da vladaju, ako je moguće, prije Božjeg vremena, toliko nisu bili u skladu sa Božjim planom da su izgubili samu bit i srž istine, i zadržali samo formu, vanjski izgled. Veoma odlučujući korak otpadništva bilo je „ukidanje svagdašnje žrtve.“ To, vrhunac doktrinarnog kvarenja, predstavljeno u Rimskim učenjima o Transupstancijaciji i Žrtvi Mise, mi samo spominjemo ovdje, ostavljajući to za potpunije razmatranje u povezanosti s jednim drugim proročanstvom u kasnijem

poglavlju. Od uvođenja te kobne i svetogrdne pogreške, Bog naziva sistem grozotom; i na njegov kasniji uspon na položaj moći ovdje se ukazuje kao na „*postavljanje* grozote koja pustoši.“ Kako je Papinstvo samo dobro zaradilo to ime, i kako je iskvarujuć bio njegov poguban utjecaj, dobro je potvrđeno s poviješću „mračnih vjekova,“ kratki pregled čega smo dali u prethodnom svesku.

Redak 32: „I takve koji postupaju opako protiv saveza iskvariti će laskanjima.“ Oni u Crkvi koji su propustili živjeti u skladu sa svojim savezom s Gospodinom pali su kao lak plijen laskanjima, priznanjima, titulama itd., koje je Papinska hijerarhija kad je počela imati utjecaj držala pred njima. No premda su mnogi popustili pred pogreškama, nisu svi; jer čitamo, „ali će narod koji poznaje svoga Boga biti jak i poduzimati pothvate; oni u narodu koji razumiju, mnoge će poučiti.“ Tako je pokazana podjela Crkve na dvije obilježene klase, istaknute u Dan. 8:11-14 kao *svetište* i *vojska*: jedna klasa, iskvarena sa laskajućim priznanjima svijeta, povrijedila je svoj savez s Bogom, dok je druga klasa zaista bila ojačana s progonstvima kojima ih je izložila njihova lojalnost Bogu. Među tom potonjom klasom bilo je nekih koji su razumjeli situaciju, i poučavali vjerne da je tako bilo zapisano u Svetom Pismu da se bude razvio Antikrist, ili Čovjek Grijeha, od velikog otpadanja u Crkvi.

Brojke i moći bili su u rukama onih koji su ostavili savez, koji su se pridružili carstvu; i nekolicina vjernih bila je progonjena—lovljeni, zatvarani, batinjani, mučeni, i pogubljivani na stotine odvratnih načina, kako stranice povijesti otvoreno potvrđuju, i kako je ovdje prorečeno od proroka, koji je rekao, „ipak će mnogo dana od mača padati, od ognja, od sužanstva i od pljačke,“ [Ovdje drugi umetci u retku

34 i djelom u retku 35 prekidaju]—„sve do vremena svršetka: jer je to ipak [budućnost] za *odre eno vrijeme*.“ Koliko se je dugo to progonstvo trebalo nastaviti ovdje nije navedeno, osim da će se zaključiti kad je određeno, u Vrijeme Svršetka. Iz drugih biblijskih redaka mi učimo da je to bilo razdoblje od 1260 godina, koje je završilo sa 1799 A.D. datumom kojeg je istaknuo Danijel i Apostol Ivan u Otkrivenju isto tako kao i povijest.

Reci 34,35: „A kada budu padali, slaba će im pomoći biti pružena.“ Puno razdoblje progoniteljske (Papinske) moći, 120 godina, nije se trebalo završiti sve do 1799; ali prije njegovog kraja Bog je pružio malo pomoći kroz Reformacijski pokret, koji je, premda isprva još povećao progonstvo, nakon toga dao nešto utjehe i zaštite onima koji su padali zbog vjernosti Božjoj Riječi. Reformacija je spriječila potpuno istiskivanje istine iz svijeta. Ali ajme, s malo pomoći ponovno je došlo i „laskanje.“ Čim je progonstvo počelo jenjavati protivnik je pribjegao istom lukavstvu, s kojim je prethodno uspio u kvarenju i izopačenju crkve, da sada nadvlada reformski pokret. Kraljevi i kneževi počeli su davati časti i titule Protestantima i ujedinjavati se s Protestantizmom; i to je dovelo do ozbiljnih zlih posljedica i otklona od saveza, kao što čitamo: „jer će mnogi prionuti uz njih s laskanjem. I neki od tih razumnih [vođe, reformatori, učitelji, koji su bili u stanju poučiti mnoge što se tiče Papinskih pogreški] će pasti, da ih se iskuša [vjernu nekolicinu], i pročisti, i ubijeli.“

Prateći proročanstvo nadalje, mi nalazimo da kao što prethodni reci odsječno opisuju vodeće ličnosti istaknuto povezane s prijenosom vlasti na Grčku i zatim na Rim, i zatim lukavo, postupno, potajno na Papinstvo kao silu koja je izrasla

iz civilnog Rima, tako isto i kada dolazi na vrlo važnu točku ukazivanja gdje je Papinska vlast bila slomljena,* razumno je za očekivati da bi Napoleon, vodeća ličnost povezana sa tom promjenom, trebao biti označen; i da to isto tako, ne sa opisom njegovog osobnog izgleda, nego sa opisom njegovih osebujnih svojstava bude nagovješteno, kao i kod Augusta Cezara i Tiberija. Mi nalazimo takav opis; i karijera Napoleona Bonapartea točno se slaže s tim opisom. Reci 31-35 opisuju Papinstvo, njegove pogreške i gadosti, i Reformaciju i njenu „malu pomoć“ ipak djelomičnu neuspješnu kroz laskanja; i ti nas reci dovode do „Vremena Svršetka,“ i pokazuju nam da, bez obzira na datu malu pomoć, neki trebaju *pasti* kroz progonstvo *sve do* Vremena Svršetka. I tako je i bilo: u svim zemljama podložnima Papinstvu—Španjolskoj, Francuskoj, itd.—nastavilo se progonstvo kroz užasnu Inkviziciju, sve dok po Napoleonu nije bilo djelotvorno slomljeno.

Dalje slijede reci koji opisuju Napoleona, instrument kojeg je Providnost upotrijebila da razbije Papinsku moć i da počne njeni mučenje, koje će u konačnici završiti s njegovim potpunim uništenjem, koje će biti ostvareno kasnije; kao što je napisano, „Njega će Gospodin *uništiti o itovanjem svoje prisutnosti.*“ (2.Sol. 2:8)

*Ispravno je reći da je Papinska vlast prošla na početku ovog stoljeća; jer nakon Francuske Revolucije autoritet Rima na vladarima i kraljevstvima (i čak i nad svojim vlastitim teritorijem u Italiji) bio je samo nominalan a ne stvaran. Trebalo bi imati na umu, također, da je Francuska bila, od svih nacija, najvjernija i podložna Papinskom autoritetu. Njeni su kraljevi i knezovi i plemići i narod bili ti koji su najspremnije slušali zapovijedi pape—organizirali križarske pohode, odlazili u rat, itd., itd., u poslušnosti papinoj zapovijedi, i koji su bili toliko lojalni da nisu dopuštali Protestantima da žive na njihovoj zemlji nakon masakra Bartolomejske noći. Prema tome, nijedna druga nacija nije mogla zadati tako zapanjujuć i razoran udarac kao Francuska.

Javna karijera Napoleona Bonapartea, koji je bio prepoznat čak i u svojim danima kao „čovjek subbine,“ je tako jasno prikazana u proročanskoj izjavi tako da izričito odredi datum „određenog vremena.“ Ova metoda određivanja datuma je točna. I ako pokažemo da se događaji ovdje spomenuti u proročanstvu slažu sa Napoleonovom karijerom u povijesti, mi možemo odrediti datum jednako sigurno kao što bi smo mogli početak vladavine Augusta Cezara, ili Tiberija, ili Kleopatre—opisanih u recima 17,20 i 21. Napoleonova karijera, u svjetlu proročanstva, označila je 1799 A.D. kao završetak 1260 godina Papinske moći, i početak razdoblja nazvanog „Vrijeme Svršetka.“ Proročanski opis ide ovako:

Redak 36: „Taj će kralj postupati po svojoj volji i sebe će uzvisiti, i uzveličat će sebe povrh svakoga boga, i govoriti zapanjujuće riječi protiv Boga nad bogovima, i uspjevati dve dok se ne navrši gnjev; jer će biti izvršeno ono što je određeno.“ Napoleon nije bio kralj, međutim naziv kralj je općenit i ukazuje na moćnog vladara. On je moguće, „*postupao po svojoj volji*,“ kao i bilo koji čovjek koji je ikada živio; on je bio zapažen po svojoj samovolji i odlučnosti, koja je osvojila gotovo nepremostive poteškoće. Da bi se dobilo ispravno značenje gornjeg retka, trebamo se sjetiti da riječ „*bog*“ označava *mo nog*; i da je često korištena u Svetom Pismu u odnosu na kraljeve i vladare, kao i u ovom retku, „*Bog nad bogovima*.“* Ovdje se riječ „*bogovi*“ odnosi na vladare, kraljeve i kneževe, i izraz, „*Bog nad bogovima*,“ ili vladar vladara, odnosi se na papu. Većina ljudi je priznala *neke* vjerske nadređene, međutim Napoleon nije priznao nikoga. On je imao svoju vlastitu volju, svoj vlastiti plan, a to je bilo da uzvisi samoga sebe iznad svakog drugog vladara. Čak se i „*Bogu nad bogovima*“ (naime vladara vladara—papu) on obratio na nevjerovatan način;

*Vidi STUDIJE SVETOG PISMA, Svez 2, str. 274 i 275

zapovjedajući njegovu poslušnost kao svog sluge, na način koji je šokirao praznovjerja svijeta tog vremena, i dostojanstvo papinske hijerarhije također. I, kao što je ovdje objavljeno, on je napredovao sve dok nije ostvario svoj zadatak bičevanja Papinstva i razbijanja njegovog utjecaja nad umovima ljudi. Kao dokaz toga, povijest* kaže:

„Dok su svjetovni kneževi koji su bili zaključili sporazume sa Francuzima podržavajući ih u dobroj vjeri, i plaćajući propisane doprinose, suvereni Pontif bio je kriv za najnemudrija kršenja svojih dogovora. Okružen sa svećenicima koji su mu bili jedini savjetnici, Papa je imao za svoj izvor pomoći stara pomagala lukavstva i pobožne prijevare; i bili su učinjeni veliki napori da se rasplamsa umove ljudi protiv Francuza... Svećenici su se pretvarali da se nebo umješalo, i bilo je izravno potvrđeno da su se dogodila čuda u raznim crkvama u opravdanju svete katoličke vjere Papinske nadmoći, pokazujući nezadovoljstvo neba nad vladanjem Francuza. Bonaparte, shvaćajući takvu zaluđenost Rimskog Suda da će svi njegovi napori za mir biti uzaludni, preuzeo je izravne korake da dovede „Njegovu svetost“ k razumu.

„On je zapovjedio generalu Viktoru da napadne Papinske teritorije, koji je raspršio Papinsku vojsku poput pljeve pred vjetrom, i raširio opću paniku kroz crkvene države... „Njegova Svetost,“ uvrdivši da mu Sv. Petar nije dao nikakvu pomoći u njegovoj hitnoj potrebi... odasla je opunomoćenike Bonaparteu da moli za mir. Mir je bio dobiven, međutim na temelju uvjeta dovoljno ponižavajućih: Uz poštivanje privremenog sporazuma u kojem se ušlo ranije i prekršenog od Pape, on je bio dužan ustupiti dio svog teritorija i platiti sumu novca u iznosu od oko šest milijuna dolara, kao pomirenje za zadnji prekršaj.“

To, dodano prvoj procjeni, čini u cijelosti oko deset milijuna

*Kampanje Napoleona, str.89, 95,96

dolara koje je Papa platio Francuskoj u zlatu i srebru, pored ostalih dragocjenosti—kipova, slika, itd. Rimokatolički pisac izjavljuje da je „Ispunjene tih uvjeta dovelo Papu na rub propasti.“ Taj je sporazum bio zaključen 19 Veljače, 1797.

Moglo bi se pomisliti da je ovaj rezime i uspješno svrgavanje Papinske moći bilo dovoljno da dokaže svijetu da su njegove tvrdnje o božanskom pravu da vlada kraljevima, itd., bile samo pretpostavke; ali ako ne, zasigurno bi to završni dodiri koji su bili dodani iduće godine, kada je Francuski general, Berthier, ušao u Rim, organizirao tamo Republiku, 15 Veljače, 1798, i pet dana kasnije odveo Papu kao zarobljenika u Francusku, gdje je on umro iduće godine. Od tog vremena pa sve do sada, Papinska vlast nad kraljevstvima na zemlji bila je samo sjena od one nekadašnje. Od tada, ona je jedva spomenula svoje pretpostavljeno pravo da postavlja i skida kraljeve. U stvari, papa koji je naslijedio 1800, pod imenom Pio VII, „izdao je govor u kojem je objavio da je to učenje evanđelja da svi trebaju slušati postavljene vladavine,“ što je naravno uključivalo i njega.

Redak 37: „Neće cijeniti Boga [vladara] svojih otaca ni žudnju žena, niti će mariti za ikojega drugoga boga [vladara], jer će sebe uzvisiti iznad svih.“

Ne samo da Napoleon nije cijenio boga svojih otaca, Papinstvo, on nije povoljno gledao ni na jednu od Protestantskih sekti, ovdje predstavljenih kao žene.* U stvari, njime nije upravljalo ništa doli njegova osobna ambicija.

Redak 38: „Umjesto njega [umjesto bilo kojeg od tih bogova] častit će Boga sila [vojna moć]: boga kojega nisu poznavali njegovi oci častit će zlatom, i srebrom, i dragim

*Kao što je jedina prava Crkva simbolički nazvana Nevjestom Kristovom, i kao što je Rimska Crkva u nevjernom savezu sa zemaljskim carstvom nazvana bludnicom, tako su i različite Protestantske sekte bile nazvane „ženama.“

kamenjem, i onime što je ugodno.“

Drugi su veliki ratnici odali neko priznanje nekim nadnaravnim silama za postignute pobjede. Aleksandar Veliki je posjetio poganske hramove, i tako proslavio pobjede; tako su činili i Cezari; i u kasnijim vremenima, pod Papinstvom, bio je običaj da se obje strane u ratu mole Bogu, svecima, Djevcici i papama za blagoslove i pobjedu; i u najmanju se ruku pretvarati da prihvaćaju pobjedu kao Bogom danu. Međutim Napoleon nije učinio ništa takvoga: on je pripisao svoj uspjeh sebi i vlastitoj genijalnosti.

Vojske su bile njegov oslonac; pouzdao se u hrabre muževe, brzo manevriranje i sposobne generale; i njima je upućivao svoje molbe. Oblik zakletve Francuskom „Vijeću Drevnih,“ preuzimajući zapovjedanje vojskama Francuske po svom povratku iz Egipta, pokazuje da se on oslanjao na sebe i svoje vojske. On se nije zaklinjao niti Bogom, niti Biblijom, niti Papom, niti Francuskom; nego je rekao: „Zaklinjem se! Zaklinjem se u *svoje vlastito ime*, i u ime svojih hrabrih drugova!“ Služeći svojoj vlastitoj ambiciji, tvrdio je da služi narodu; i blaga Rima, i od drugih gradova i zemalja koja je zaplijenio, bila su predana narodu Francuske, od kojega su on sam i njegovi vojnici bili dio.

Redak 39: „Tako će u većini tvrđava činiti s tuđim [novim] bogom, kojega će priznavati i veličati sa slavom; i dat će im da nad mnogima vladaju i razdijelit će zemlju zbog dobitka[uz određenu cijenu].“

Napoleon je postavio svoje prijatelje i pouzdane generale na položaje moći među svim oslojenim nacijama Evrope. Ti su položaji bili njegovi *darovi*, ipak oni su bili držani na temelju uvjeta vjernosti njemu. Oni jesu bili „dobitak,“ ali ipak uz cijenu njihove lojalnosti njemu. Povijest* o tome kaže:

*Willardova Sveopća Povijest, C452.

„Napoleonova ambiciozna gledišta postala su još očitijima. Nizozemska je prošle godine postala kraljevstvom, nad kojim je njegov brat, Luj Bonaparte, postavljen kraljem. Napulj je sada bio dan Josipu Bonaparteu, starijem bratu, koji je također bio zaodjenut titulom Kralja dvaju Sicilija. Nekoliko je provincija sačinjavalo vojvodstva ili velikim lenskim dobrima carstva, i dana su Carevim rođacima i njegovim najdražima. Njegova sestra Paulina postala je kneginjom Gastalije; njegov svak, Murat, velikim vojvodom Berga i Klevea; dok je Eugene Beauharnais, sin njegove Carice Jozefine iz prošlog braka, bio poslan kao ban Italije. Četrnaest provincija na jugu i zapadu Njemačke bile su formirane u Rajnsku Konfederaciju. Oni su bili odvojeni od tijela Njemačke, i priznali su Napoleona kao svog poglavara, pod titulom Zaštitnik...Švicarska je također bila dovedena pod vlast Francuske, Napoleon je proglašio sebe njenim „Posrednikom.“

Napoleonov smjer ga je vodio i do toga da je ustanovio različite čestite i počasne redove između časnika i vojnika, takve kao što su, na primjer, „Legija Časti,“ „Red Željezne Krune,“ itd., itd.

Uredivši tako temelje za ustanovljenje identiteta tog lika (Napoleon), čija djela označavaju početak „Vremena Svršetka,“ proročanstvo nastavlja pokazivati koji *poseban doga aj* tog vremena se treba shvatiti kao sigurno označavanje *to nog datuma* početka „Vremena Svršetka.“ Pokazano je da je taj događaj Napoleonova invazija na Egipat, što pokriva razdoblje od godinu dana i skoro pet mjeseci. On je otplovio u Svibnju, 1798, i vrativši se, iskrcao se u Francusku 9 Listopada, 1799. Ta je kampanja slikovito opisana u nekoliko riječi u recima 40-44.

Redak 40: „U [određeno] doba svršetka kralj juga [Egipat] će navaliti na nj, a kralj sjevera [Engleska] doći će protiv njega kao vihor, s kolima, i s jahačima [egipatski Mameluci itd.], i s

mnogim la ama [Engleske snage sastojale su se od mornarice pod Admiralom Nelsonom]; i ući će [Napoleon] u zemlje, preplaviti i prijeći [pobjedonosno].“

Povijest nas obavještava da je Egipatska vojska pod Murat Begom „nakon vrlo odlučujuće borbe bila odbijena;...uspjeh Francuske preplavila je strahom Aziju i Afriku; i okolna plemena pokorila su se osvajaču...Međutim sreća mu je pripremala užasan obrat. Nelson, Engleski admiral, nakon duge potjere konačno je kod Luke Abukir pronašao njegovu flotu, koja se sastojala od trinaest brodova ratne linije [ratni brodovi], pored fregate i napao ga uvečer 1 Kolovoza, 1798, sa stupnjem snage i okretnosti [„kao vihor“] što nikada nije bilo nadmašeno u mornaričkom ratovanju.“

Reci 41-43: „Ući će i u slavnu zemlju [Palestinu] i mnoge će zemlje biti oborene, ali će ove izmaknuti iz njegove ruke: Edom, Moab i glavnina djece Amonove [Napoleon se držao obale, i nije ulazio nego je prošao te zemlje]. Ispružit će svoju ruku i nad zemljama; i zemlja egipatska neće umaknuti. Ali imat će vlast nad riznicama zlata i srebra i nad svim dragocjenostima Egipta; i Libijci i Etiopljani bit će mu za stopama.“

Reci 44,45: „Prebivališta svoje palače [svoje raskošne šatore] postavit će između mora na slavnoj svetoj gori.“ Ova bi se izjava mogla odnosi na jednu od dvije gore—Goru Tabor i Goru Sinaj—obje se može nazvati slavnima i svetima. Na Gori Tabor, slavnoj i svetoj kao mjestu preobraženja našeg Gospodina, i koju je Petar nazvao „svetom gorom,“ bili su podignuti Napoleonovi šatori, tamo se vodila jedna od njegovih najvažnijih bitki. Napoleon i njegovi „znanstveni korpusi“ i odabrana straža posjetili su i Goru Sinaj, svetu i slavnu budući je to mjesto gdje je bio ratificiran Savez

Zakona između Boga i Izraela.

„Ali uznemirit će ga vijesti s istoka i sa sjevera; stoga će s velikim gnjevom poći da uništi i potpuno zatre mnoge [narode]. No ipak će doći do svog svršetka, i nitko mu neće pomoći.“

Dok je bio u Egiptu Napoleon je dobio vijesti o svježem savezu protiv Francuske, i odmah je krenuo za Francusku. S obzirom na to povijest* kaže, „Izvještaj iz Evrope sada ga je potaknuo da napusti Egipat; i ostavljajući svoju vojsku pod Kleberom, on se vratio u Francusku u tajnosti i hitnosti... U stvarima Francuske sreća se preokrenula, formirao se drugi savez protiv Francuske, sastavljen od Engleske, Rusije, Napulja, i Otomanskog carstva i Austrije.“ Usporedi ove riječi povijesti sa onima proročanstva: „Ali uznemirit će ga vijesti s istoka i sa sjevera; stoga će s velikim gnjevom poći da uništi i potpuno zatre mnoge [narode].“ Dobro su poznati Napoleonov veliki bijes, i njegov pokušaj uništavanja svih nacija Evrope, da ih ovdje ne treba ponavljati. On je bio gotovo uspio u svojim ambicioznim projektima; ipak, kao što je Prorok predvidio, u nekoliko je godina ovaj vrlo značajan čovjek u svom vremenu umro kao izgnanik, zaboravljen od svih.

Kao što redak 40 objavljuje da ta invazija na Egipat treba biti „u doba svršetka“ ili (kao štov *Douay* verzija prevodi) „u unaprijed određeno vrijeme,“ tako i retci 29 i 30, koji ukazuju na isti događaj a koji su prethodno bili uvedeni kao umetci. Trebalо bi imati na umu da smo utvrdili kako reci 25-28 ukazuju na prethodnu invaziju na Egipat; i u recima 29 i 30 je nagovješteno da sljedeća velika invazija na Egipat treba biti „u određeno vrijeme,“ naime u „*Vrijeme Svršetka*,“ kako je bilo opisano u recima 40-45.

*Willardova Opća Povijest, C446

„U određeno će se vrijeme vratiti i krenuti prema jugu; ali to neće biti kao ono ranije, ili kao kasnije“ invazije. Napoleonova invazija na Egipt nije rezultirala niti poput one u danima Kleopatre, ili poput one u danima njenog nasljednika, Kraljice Zenobije. Napoleon, premda uspješan kao general u Egiptu, nije postigao takve pobjede kao njegovi prethodnici; i razlog je opisan u idućem retku—„Jer doći će protiv njega kitimske [Douay „od Rimljana“] lađe.“ Engleska mornarica uznemiravala je Napoleona i sprečavala njegovo osvajanje. Budući su Engleska isto tako kao i Francuska bile dijelom starog Rimskog Carstva, i budući je Francuska bila u ratu s ostatkom tog carstva, nastojeći ga osvojiti, mi vidimo da je prikladno te brodove nazvati Rimskima. „Stoga će [Napoleon] biti ožalošćen i vratiti se, i razgnjeviti se *protiv svetog saveza; tako e u initi.*“

Po svom povratku iz Egipta, Napoleon je napustio svoju prijašnju politiku nasilnog protivljenja Papinstvu, i potpisao *Konkordat* ili sporazum s papom, s kojim je Rimokatolička religija bila ponovno uspostavljena u Francuskoj. To je bila akcija *protiv* istine; ali izgleda da je on shvaćao da s tom politikom može najbolje uspjeti u svrgavanju Republike i uspostavljanju sebe na položaj moći kao Cara. I on je „tako i učinio.“ Međutim nakon što se on domogao carske moći ta se politika nije dugo održala: on je uskoro ponovno počeo raditi protiv tog sistema nazvanog „Čovjek Grijeha,“ kao što i proročanstvo opisuje u sljedećim riječima: „vratit [promjeniti] će se [Napoleon] *protiv onih* koji napuštaju sveti savez“; naime, on je počeo spletkariti i djelovati protiv otpadničke Rimske crkve. U tome je također uspjevao.

Tako Danijel XI naglašeno prati svjetsku povijest, po njezinim najznačajnijim likovima, od kraljevstva Perzije pa sve do svrgavanja Papinske vlasti. Pokrivajući tako dugo razdoblje

od dvije tisuće četiristo godina, ostvaruje svoju svrhu jasno označavajući samu godinu početka Vremena Svršetka—1799. S tom godinom prestaje granica od Papinskih 1260 godina moći da tlači, i počinje Vrijeme Svršetka. I neka se ne bi previdjelo da je to također bila posljednja godina Papinskog milenija, ili tisućugodišnje vladavine, koja je bila počela, kao što je pokazano u prethodnom svesku, s godinom 800. Međutim 1799 je samo bio početak razdoblja poznatog kao „Vrijeme Svršetka,“ unutar granica kojeg će svaki trag tog sistema proći.

Zapazi kako je u nekoliko riječi u recima 34 i 35 bio opisan pad Reformacije i njegov uzrok. Ljubav prema svijetu i želja za položajem moći, utjecajem i udobnosti bili su zamke koje su najprije zavele crkvu i izvele Papinstvo; i iste su želje i nastojanja presjekle Reformaciju. Luter i njegovi drugovi su isprva odvažno osudili, uz sve druge papinske pogreške, savez crkve i države; ali kada je, nakon nekoliko godina hrabrog otpora snažnom protivljenju, Reformacija počela imati neki utjecaj zbog svog broja, kada su kraljevi i kneževi počeli laskati reformatorima, i pred njima se otvorili putevi društvenog i političkog unapređenja, zlo saveza crkve i države, koje su jednom vidjeli i suprotstavlјali se Papinstvu, bila su izgubljena iz vida. Reformirane crkve u Njemačkoj, Švicarskoj, itd., stupile su u cipele Rima, i stajale su da se ujedine sa i da iskažu naklonost bilo kojoj političkoj stranci, ili knezu, ili vladavini, spremni da ih posjeduju i priznaju. Tako su neki od razumnih pali, i od nekadašnjih vođa reforme postali su vođe koje vode u iskušenje. Tako je reformacijski pokret, koji je dobro počeo, bio uvelike obustavljen.

Međutim sve to nije moglo osujetiti Božji plan. Njegova je mudrost intervenirala i okrenula sve na dobro. To je služilo, kako je Papinska pogreška učinila, da dalje ispita prave svece,

da se pokaže jesu li oni zaista sljedbenici ljudi ili od Boga. To je služilo toj svrsi sve od tada, od tog vremena pa do sada—„da ih se iskuša, i pročisti, i ubijeli.“

Ako smo u pravu u svezi stavljanja početka Vremena Svršetka na 1799, trebali bi smo očekivati da bi tada padanje u pogrešku saveza crkve i države trebalo u značajnoj mjeri prestati, iako bi to moglo zahtjevati dugo godina za puni oporavak od zamke đavla. Gledajući unatrag, mi nalazimo da činjenice točno odgovaraju tome. Od tog datuma bilo je razdvajanja između carstava i crkava, ali ne novih saveza. Zaista, taj datum označava novu reformaciju na više značajnijoj osnovi. Utjecaj Papinstva nad kraljevstvima Evrope prethodno je bio toliko velik da su se narodi užasavali njegovog prokletstva kao isušujuće snijeti, a željeli su njegove blagoslove za nacionalni napredak. Kada su se Protestantni odvojili od Papinstva, oni su bili primljeni od svijeta kao da su bili samo manje iskvarena zamjena za Papinstvo; i njihovu se naklonost, savjet ili sankciju često vrlo slično tražilo. Međutim kada je Napoleon odvažno ignorirao i blagoslove i prokletstva Papinstva, a ipak fenomenalno napredovao, njegov pravac postupanja ne samo da je uvelike oslabio Papinski utjecaj nad civilnim vladavinama, nego je također oslabio utjecaj različitih Protestantskih sistema, u civilnim i političkim stvarima – koji utjecaj je bio porastao vrlo jakim u dva i pol stoljeća.

Nova reformacija, koja je datirala od Napoleonovih dana, nije bila ništa manje temeljitoj od reformacije Lutera i njegovih drugova, premda nije bila vjerski pokret, niti je na ikoji način bila animirana vjerskom revnošću; niti su njeni akteri bili svjesni činjenice da ostvaruju djelo koje je za njih bilo označeno u proročanstvu stoljećima prije. Napoleon i njegovi suradnici bili su bezbožni ljudi, animirani vlastitim sebičnim ambicijama

za moći; nego je Bog, njima nepoznat, utjecao na njihov pravac i prouzročio da rade na ostvarenju njegovih projekata, što su oni učinkovito učinili. Da se reformacija koju je Bog najprije započeo unutar same Crkve nastavila, da su reformatori i njihovi potomci nastavili biti vjernima Istini, njegovi bi se veliki projekti bili ostvarili njihovim počašćenim oruđem. Međutim kada su podlegli laskanjima svijeta, Bog je pokazao da ima druge načine i sredstva za ostvarenje svojih nauma.

Napoleonovo djelo, zajedno s Francuskom Revolucijom, razbilo je čaroliju vjerskog praznovjerja, ponizilo ponos samouzvišenih vjerskih gospodara, probudilo u svijetu puniji osjećaj moći i isključivih prava čovječanstva i razbilo Papinsku vlast kojoj je vjerska Reformacija prethodno bila zadala smrtni udarac, koji je poslije zacijelio. (Otkr. 13:3) Era koja je završila sa A.D. 1799, označena sa Napoleonovom kampanjom protiv Egipta, zapečatila je i definirala limit Papinske vlasti nad nacijama. Tada je, određeno vrijeme (1260 godina moći) isteklo, i započeo je prorečeni sud protiv tog sistema, koji na koncu mora biti „do kraja uništen i razoren.“ (Dan. 7:26)

Ovaj datum također jasno označava početak nove ere slobode misli, i shvaćanja individualnih prava i prednosti, i već se bila odlikovala po svom brzom napretku prema potpunom ostvarenju djela koje je bilo zacrtano za ovo Vrijeme Svršetka. Za jednu ilustraciju, zapazite uspon i rad različitih Biblijskih Društava—„zaraznih Biblijskih Društava,“ kako ih Rim naziva, premda ih sada ne može ometati. I sveti svezak koji je jednom bio zatvoren u lancima, čuvan prekriven mrtvim jezicima, i bio zabranjen da ga čitaju njegovim zaluđenim podanicima, sada je raširen u milijunima u svakoj naciji i jeziku. Britansko i Inozemno Biblijsko Društvo bilo je uspostavljeno 1803; New Yorško Biblijsko Društvo 1804;

Berlinsko-Prusko Biblijsko Društvo 1805; Filadelfijsko Biblijsko Društvo 1808; i Američko Biblijsko Društvo 1817. Razmjer djela učinjenog od tih društava tijekom ovog stoljeća je predivan. Biblije su godišnje izdane u milijunima i prodane po niskim cijenama, i mnoge tisuće su bile poklonjene siromašnima. Teško je procjeniti širi utjecaj tog djela. Premda je mnogo u to nema sumnje izgubljeno, općeniti rezultat je slomiti okove ropstva i praznovjerja, političkog i crkvenog. Njeno tiho učenje – da pape, svećenici i laici, isto tako kao i kraljevi, generali i prosvjaci, svi moraju položiti račun jednom Gospodinu – je najveći od svih ravnalaca i izjednačavača.

Iako je vjerski reformacijski pokret kroz cijelu Evropu ozbiljno uzdrmao Papinski utjecaj, ipak su reformirane crkve tako blisko oponašale njegovu politiku državnosti, priključenja zemaljskim carstvima i tvrdnje svećeničkog autoriteta nad ljudima (da „svećenstvo“ sačinjava posebnu od Boga imenovanu upravu u svijetu), da je prvi učinak te reformacije postao uvelike preinačen, i ostavio ljudi i civilne vladare uglavnom pod praznovjernim strahopoštovanjem i podložnosti svemu što se zvalo crkvenim autoritetom. Reforma je podjelila među nekoliko sekti puno toga od praznovjernog i nezdravog štovanja koje je prije bilo koncentrirano samo na Papinstvo. Međutim politička reforma kojoj smo svjedočili tijekom Devetnaestog Stoljeća, datirajući posebice od 1799, „Vrijeme Srvšetka,“ premda vrlo drugačija od prijašnje, nije ništa manje *reformacija*. Revolucija i neovisnost Američkih kolonija—uspješna uspostava napredne Republike, vladavine od ljudi i za ljudi, bez uplitavanja bilo plemstva ili svećenstva—postavilo je novu lekciju pred narod koji se sada budi, koji su toliko mnogo stoljeća spavalii u neznanju o njihovim od Boga danim pravima, pretpostavljajući da je Bog

imenovao crkvu za vrhovnog vladara zemlje, te da su oni bili dužni slušati te kraljeve i careve odobrene od crkve, bez obzira koliko bili nepravedni njihovi zahtijevi, zato što je ona objavila da su oni bili *imenovani od Boga*, preko nje.

Dugo gaženim i od svećenika jahanim ljudima, Amerika je postala izvor čuđenja. Bilo je uistinu kao da „Sloboda prosvjetljuje svijet.“ Konačno, potlačeni od svećeničkog mješanja u politiku, plemičke ekstravagancije, itd., nadopunjeno sa ponavljanim neuspjelim usjevima, što ih je osiromašilo i dovelo do ruba gladi, narod Francuske je ustao u očaju i ostvario je tu najstrašniju revoluciju koja je trajala četrnaest godina, od 1789 do 1804.

Iako su te scene nasilja i anarhije bile strašne, one su bile samo legitiman plod, reakcionarni učinak, buđenja dugo potlačenog naroda u shvaćanje njihovog srama i poniženja. Bila je to žetva vihora za civilne i vjerske sile, *koji su ime Boga i istine zaslijepili i vezali, za svoje bogaćenje, ljude za koje je Krist umro.*

Naravno takva reakcija iz takvog razloga bila bi nevjera. Francuska je iznenada postala potpunom bezvjernom pod utjecajem Voltairea i njegovih drugova, koji su preplavili zemlju sa svojim spisima, bacajući prezir i ismijavanje na Kršćanstvo, odnosno na otpadničku Rimsku Crkvu, što je bilo jedino Kršćanstvo s kojim je narod Francuske bio upoznat. Oni su istaknuli njihove laži, njihove apsurde, njihovo licemjerje, njihovu nemoralnost, njihove okrutnosti i svu njihovu zloću, sve dok narod Francuske nije postao zapaljen u svojoj revnosti da istrijebe Katolicizam i svu religiju koje su prethodno revno podržavali. I jedna, zavedena Francuska, koja je tisuću godina bila pod utjecajem Papinstva, Prepostavljajući da je pravi

Krist a ne Antikrist bio njen prezira vrijedni gospodar, povikala je riječima Voltairea, „Dolje s bjednikom“; i njihovi naporci da sruše odvratnog Antikrista rezultirali su sa svim strahotama Francuske Revolucije – prekrasan primjer osvetničke pravde gledane u odnosu na strašne masakre noći Sv. Bartolomeja, i sličnih prigoda poticanih od Papinstva i koji su im se radovali.

Bezvjerna Francuska iznenada je ustala u svojoj moći, uništila Bastilju, izdala deklaraciju o pravima čovjeka, pogubila kralja i kraljicu i objavila rat protiv svih kraljeva i simpatiju sa svim revolucionarima posvuda. U međuvremenu vladari svijeta uzdisali su u strahu da revolucionarni zanos ne bi izbio među njihovim podanicima; i u strahu od svjetom raširene anarchije, organizirali su koalicije za njihovu međusobnu zaštitu od njihovih podanika, koji su zaista bili jedva suzdržani. Francuska se odrekla Kršćanstva, i zaplijenila je sve ogromne posjede i prihode Rimo Katoličke Crkve, isto tako kao i posjede kralja i plemstva. Ulicama Pariza ponovno je tekla krv, ali bila je to krv svećenika i plemića i njihovih pristaša, umjesto ona Protestanata. Broj pogubljenih je procjenjen na 1, 022, 000. Ti su propali od stotina procesa izmišljenih za tu prigodu. Tijekom lova i pokolja, svećenici su bili ismijavani s podsjetnicima na slično postupanje Papista prema Protestantima, i njihovom nauku—da „cilj opravdava svrhu.“ Željeni *cilj* Revolucionara imao je biti ljudska sloboda, politička i vjerska; i da je smrt onih koji su se protivili bila neophodna, kao jedino sigurno sredstvo.

Kao i sve takve stvari, Francuska je Revolucija bila veliko zlo, i prouzročila je puno nevolja milijunima ljudi; ipak, poput nekih drugih isto tako, bila je djelomična zadovoljština od velike nepravde; i, poput nekih drugih, na nju je utjecao Bog za

dobro, za porast spoznaje i proslijedivanje njegovih planova kako je istaknuto u proročanstvu. Želimo ovdje napomenuti da je Francuska Revolucija vidljivo istaknuta u Knjizi Otkrivenje, koja jasno pokazuje da je završna nevolja na svim nacijama tzv. Kršćanstva bila ilustrirana s tom vladavinom užasa. Ta poštast Nevjere i Anarhije, koja se iz Fancuske proširila po cijelom svijetu, bila je pothranjivana i tovljena s lažnim, nebiblijskim doktrinama i praksi tzv. Kršćanstva, predstavljenog ne samo s Papinstvom nego i Fundamentalizmu općenito. Nominalno Kršćanstvo nije izlijecilo ovu bolest, i bespomoćno je spriječiti njeno buduće izbijanje, prorečenom u Svetom Pismu da će biti najvećom nevoljom koja se ikada dogodila na zemlji.

Utjecaj Francuskih nevjernika odnešen je po cijeloj Evropi po vojskama pod Napoleonom, i uvelike je oslabio moć i kraljeva i svećenika. Međutim grubo postupanje Napoleona sa Papinstvom, djelujući kao glava i predstavnik Nevjerničke Francuske, doseglo je vrhunac, i više nego išta drugo pomoglo razbiti okove praznovjernog obožavanja, s kojim je „svećenička“ klasa toliko dugo držala „običan narod“ pod sobom. Međutim kad je neustrašivi Napoleon ne samo prkosio prokletstvima Pape Pija VI nego stavio kazne na njega zbog kršenja njegovih (Napoleonovih) odredbi, i na kraju ga prisilio da vrati natrag Francuskoj papinske teritorije dobivene tisućama godina prije preko Karla Velikog (Napoleon je tvrdio da je njegov nasljednik), otvorilo je oči ljudima isto tako kao i monarsima Evrope glede neistinitosti Papinske tvrdnje autoriteta. Velika revolucija javnog mišljenja tog vremena, što se tiče papinskog autoriteta, može se vidjeti u činjenici da Napoleon, po preuzimanju naslova i proglašavanju sebe Rimskim Carem i nasljednikom Karla Velikog,*nije otišao u

*Napoleonovi veliki Evropski ratovi bili su samo njegovi pokušaji da ponovno ujedini carstvo kakvo je postojalo po Karlu Velikom.

Rim da ga Papa kruniše, poput Karla Velikog i drugih, nego je zapovjedio papi da dođe u Francusku i prisustvuje njegovoj krunidbi. I čak i tada uspješni poglavari, koji je više nego jednom opljačkao, osiromašio i ponizio Papinstvo, ne bi pristao da ga papa okruni, i da tako prihvati carsko dostojanstvo s bilo kakvim priznanjem papinskog autoriteta, nego da je papa (Pio VI) samo prisutan, da opravda i prizna obred, i da blagoslovi krunu koju je Napoleon tada uzeo sa oltara i stavio na svoju glavu. Povjesničar kaže, „On je tada stavio krunu na glavu svoje carice, da pokaže da je *njegov autoritet* bilo dijete njegovih vlastitih postupaka“—rezultat njegovih civilnih i vojnih uspjeha. Niti se od pape od tada ikada zahtijevalo da podari krunu Rimskog carstva. Rimokatolički pisac* kaže o ovoj krunidbi:

„Postupajući drugačije od Karla Velikog i drugih monarha koji bi u sličnim prilikama odlazili u Rim, on [Napoleon] je u svojoj aroganciji inzistirao da bi sveti otac trebao doći u Pariz da ga kruniše. Papa se osjećao *izuzetno nespremnim* da tako napusti drevni običaj. U stvari, on je to smatrao *ponižavaju im za svoju uzvišenu službu*.“

Što se tiče poniženja koja je Napoleon nagomilao na Papinstvo, povijest+ kaže:

„Primirje je bilo zaključeno [Lipanj 23, 1796] sa Papom [Pio VI], uslovi kojega su bili dovoljno ponižavajući za poglavara crkve, nekada najmoćnijeg suverena Evrope. Pontif, koji je jednom gazio vratove kraljeva, postavljao i skidao vladare, gospodario državama i kraljevstvima, i, kao prvosvećenik i namjesnik Svemogućega na zemlji, uspostavio autoritet najmjerodavnijeg vladara, bio je prisiljen ispititi do dna čašu poniženja. Ako je gutljaj bio gorak, bio je to onaj

*Stolica Sv. Petra, C433

+Napoleonove kampanje, str.89,90

kojeg su njegovi prethodnici darežljivo davali drugima. Bio je prisiljen otvoriti svoje luke za Francuska plovila i da odstrani zastave svih naroda koje su bile u ratu s tom Republikom; da dopusti Francuskoj vojsci da i dalje u posjedu imaju Bolognu i Feraru; da preda tvrđavu u Ankoni; da da Francuskoj 100 slika, bista, vaza ili kipova koje su povjerenici poslani iz Pariza u Rim izabrali; također 500 (drevnih i vrijednih) manuskriptata slično izabranih; i, šećer na kraju, njegova je svetost trebao platiti Republici 21,000,000 Francuskih franaka, većina kojeg novca je trebala biti u kovanicama, ili zlatnim i srebrnim polugama.“

Za momentalno ne izvršavanje tih kazni, novac je bio povišen na 50, 000,000 franaka, i morali su ustupiti Francuskoj izvjesne papinske teritorije; i papa je na koncu postao zatočenikom i odveden u Francusku, gdje je i umro.

Čak je i Pio VII, kojemu su bile vraćene papinske počasti, i koji je 1804 bio *prisutan* na Napoleonovoj krunidbi, nakon toga Napoleonovom odlukom (1808-1809) bio lišen svakog djelića zemaljske moći; i spomenici i umjetnine Rima bile su uzete pod Francusku zaštitu. Jezik kojeg je koristio Napoleon bio je da je „donacija teritorija po našem slavnom prethodniku, Karlu Velikom, Svetoj Stolici...Urbino, Ankona, Macerata, treba zauvijek biti ujedinjeno s Kraljevstvom Italije.“

O važnosti toga Rimokatolički pisac* je ispričao:

„Tome je bilo dodano, da bi papa trebao nastaviti biti Rimskim biskupom iskazujući svoje duhovne funkcije kako su njegovi prethodnici činili u ranim dobima; sve do vladavine Karla Velikog. Slijedeće godine, ohrabren uspjesima svojih mišica, Car je odlučio da papa treba biti lišen svog sada nominalnog suvereniteta—samo sjene zemaljske moći, koja je

*Stolica Sv. Petra, str. 439,440

mu preostala u njegovom *glavnem gradu* i susjednim okruzima. [Te je Papinstvo držalo godinama prije dara Karla Velikog—od A.D. 539.] U skladu s tim on je izdao novu odredbu, iz palače Austrijskih Careva, da Rim treba biti Slobodni Carski Grad; da bi njegova civilna uprava trebala biti vođena od strane vijeća imenovanog od strane Cara; da njegovi spomenici i umjetnine trebaju biti uzeti pod Francusku zaštitu; i da papa, budući je prestao vladati, prihod bi trebala riješiti njegova svetost.“

Nakon toga, Pio VII je izdao bulu isključenja Napoleona, i bio je odveden kao zatočenik u Francusku, gdje je na koncu potpisao Konkordat u Fontainebleau, datuma 25 Siječnja, 1813, u kojem je stavio u Napoleonove ruke nominaciju Biskupa i Metropolita, i doslovno opozvao svoj vlastiti autoritet da stavi veto na takva imenovanja. Tako je on zapravo dao Napoleonu autoritet pape, za čime je Napoleon dugo čeznuo.

Niti Rimokatolici nisu propustili zapaziti važnost događaja koji su uveli sadašnje stoljeće. Oni ne samo da su priznali gubitke i nanešena poniženja, kao što je gore citirano, međutim oni su tvrdili da je Milenijska vladavina Papinstva (tisuću godina od vremena dara Karla Velikog spomenutih država Papinstvu—A.D.800) sa oduzimanjem njegovih ovlasti od strane Napoleona; od kojeg vremea on nije imao više od kostura moći. Papinska je tvrdnja, da su oni kao Kristovo Kraljevstvo, ostvarili prorečenu vladavinu nad narodima, spomenuto u Otkr. 20:1-4, i da je sadašnje vrijeme nevolje na tom sistemu „malo vremena“ kada je Sotona pušten, spomenuto u 7 i 9 retku. Jedino oni koji vide u Papinstvu Sotoninu *krivotvorinu* pravog Krista, i koji prepoznaju pravu Crkvu i pravu vladavinu, mogu to u potpunosti cijeniti.

Mi smo najvjerovaljnije naveli dovoljno da uvjerimo čitatelja kako je razdoblje Francuske Revolucije i Napoleonove moći bilo vrlo značajno razdoblje u Papinskoj povijesti; i

Papinski utjecaj, tada slomljen, nikada nije bio povraćen. Premda su s vremenom bile date neke naklonosti, one su bile samo za kratko, i slijedila bi ih obnovljena poniženja, sve dok 1870 sav zemaljski autoritet papi ponovno nije prestao—mi vjerujemo da više nikada neće biti oživljen. Sjetite se, također, da su Napoleonovi vojnici bili ti koji su slomili otvoren prostor Inkvizicije, i priveli kraju javna mučenja i pogubljenja zbog vjerskih uvjerenja.

Učinak djelomičnog sloma mješanja svećenstva u politiku i praznovjerja, premda je to dovelo do mnogo *otvorenije* nevjere, je isto tako, u zbacivanju praznovjernog strahopoštovanja prema ljudima, dovelo do mnogo inteligentnije misli od strane posvećenog naroda Božjeg—od kojih su se mnogi prethodno jedva usudili razmišljati, ili proučavati Sveti Pismo za sebe. Stoga je ta revolucija bila povoljna za razvoj istine i pravog Kršćanstva, poticanjem na proučavanje Biblije. Ona je uistinu nastavila dobro djelo koje je *po elo* u Reformaciji Luterovih dana, koje je bilo zakočeno neznanjem i sluganstvom naroda, i ljubavi prema moći, časti, autoritetu i udobnosti od strane „svećenstva.“

Mi smo tako pokazali da je 1799 počelo razdoblje nazvano Vrijeme Svršetka; da u tom vremenu Papinstvo treba biti proždrto; i da je Napoleon uzeo ne samo darove teritorija Karla Velikog (tisuću godina nakon što su bili dati), nego također, nakon toga, Papinsku civilnu nadležnost u gradu Rimu, koja je bila *nominalno* priznata od donošenja Justinijanove odluke, A.D. 533, ali u *stvarnosti* od svrgavanja Ostrogotske monarhije A.D. 539—upravo 1260 godina prije 1799. To je bila točna granica dva vremena, jednog vremena i pol njegove moći, kako je više puta definirano u proročanstvu. I premda je u nekoj

mjeri to ponovno tvrdilo, Papinstvo je bez traga zemaljskog ili civilnog autoriteta danas, budući je bilo potpuno „*proždrto*.“ Čovjek Grijeha, lišen civilne moći, još uvijek se nameće i hvali; međutim civilno nemoćno, on čeka potpuno uništenje u bliskoj budućnosti, od ruku razjarenih masa (Božji zastupnici koji toga nisu svjesni), kako je jasno pokazano u Otkrivenju.

Ovo Vrijeme Svršetka, ili Dan Jehovine *pripreme*, počevši A.D. 1799 i završavajući A.D. 1914, premda okarakterizirano s velikim porastom znanja u odnosu na prošle vijekove, treba imati vrhunac u najvećem vremenu nevolje ikada poznato svijetu; ali ipak pripremajući i vodeći u to davno obećano blagoslovljeno vrijeme, kada će *pravo* Božje Kraljevstvo, pod upravom *pravog* Krista, u potpunosti uspostaviti red kroz vladavinu sasvim suprotnu onoj Antikrista. Budući da to razdoblje priprema i vodi u Kraljevstvo, ono također vodi i do velikog sukoba između starog i novog uređenja stvari s kojim će ovo potonje biti uvedeno. I premda stari poredak stvari mora proći, a novi ga zamjeniti, promjeni će se nasilno suprotstaviti oni koji imaju prednost od sadašnjeg uređenja. Svjetska Revolucija će biti ishod, rezultirajući u konačnom i potpunom uništenju starog uređenja i uvođenjem i uspostavom novog.

Sva otkrića, izumi i prednosti koje čine naše vrijeme superiornijim od svakog drugog samo su mnogi elementi koji zajedno rade u ovaj dan pripreme za nadolazeće Milenijsko doba, kada će prava i zdrava obnova, i stvarni i brzi napredak u svakom pravcu, biti red, svima i za sve.

PROBUDI SE IZ SVOJE TUGE!

„Kćeri Sionska, probudi se iz svoje tuge!
Probudi se! Jer te tvoji neprijatelji više neće plašiti.
Svijetla povrh brežuljaka sviče danja zvijezda radosti:
Ustani! Jer je noć tvoje tuge završena.

„Jaki su bili tvoji neprijatelji, ali ruka koja ih je pokorila,
I raspršila njihove legije, bila je daleko jača:
Pobjegli su kao pljeva od pošasti koja ide za njima,
Ništavni su bili njihovi konji i njihova ratna kola.

„Kćeri Sionska, moć koja te je spasila,
Veličana s harfom i tamburinom treba biti.
Klići! Jer je uništen neprijatelj koji te je porobljavao,
Tlačitelj je nestao i Sion je slobodan.“